

[Hans Nielsen.]

at andre Lande anstrenger sig af alle Kræfter for at fremme Eksporten til fremmede Lande, som anvender Eksportpræmier og mange andre Stimulanser for deres Industri for at skaffe den forøget Marked, ikke vil gaa ind i et Arbejde, som i og for sig er ganske upolitisk, idet der slet ikke er Tale om Foranstaltninger, som kan komme paa tværs, hverken af det ene eller det andet politiske Parti. Jeg finder det beklageligt, at Venstre nægtede at være med i dette Arbejde, men det er der jo ikke noget at gøre ved. Saa vidt jeg ved, har det omtalte Udvalg allerede udført et meget stort Arbejde, og i den allernærmeste Fremtid kan man vistnok vente Resultater fra Udvalget, og glædelige Resultater, særlig vedrørende Muligheden for et forøget Fiskeri og Eksport af Fisk her fra Danmark, og mange andre Planer er vistnok under Drøftelse og vil komme frem, efterhaanden som man bliver færdig med at arbejde paa dem. Og saa vil man altsaa staa i den Situation, at det næststørste Parti her i Landet ikke har villet række en hjælpende Haand til dette Arbejde eller yde nogen som helst Støtte til det. Det kan jeg kun beklage. Jeg tror ogsaa, at det ærede Parti ikke faar nogen Glæde af sin Holdning i saa Henseende.

Jeg maa endvidere til Trods for, at Regeringen har modtaget Tak fra saa mange andre Sider, takke den for den Deltagelse, den har ydet i den sidste Konference i Genève. Jeg kan heldigvis yde den Anerkendelse ikke alene til Statsministeren og Udenrigsministeren og Undervisningsministeren, men ogsaa til de øvrige delegerede, som jo efter alle de Meddelelser, der foreligger, i alle Henseender har gjort Danmark stor Ære ved denne Lejlighed. Der er tidligere i det udenrigspolitiske Nævn anket over, at man paa disse Konferencer i Genève talte alt for sagte og alt for lidt om selve Afrustnings-spørgsmaalet. Men jeg maa erkende, at ved denne Lejlighed har den nuværende Regering og de delegerede, som var dervede, afbødet denne Mangel, saa alle Venner af Fredssagen her i Landet maa i høj Grad føle sig taknemmelige over, at Danmark saa stærkt har taget til Orde for Afrustning og Nedbringelse af de militære Udgifter. Vi har da ogsaa det Haab, at denne Konference i Genève nu vil føre til, at der endelig bliver indkaldt til en virkelig Nedrustnings- eller Afrustningskonference inden alt for lang Tid, og en Konference, vi fra vor Side har store For-

haabninger om kan føre til et Resultat, saaledes som de politiske Forhold har artet sig i en Del europæiske Lande.

Det er i Aar 30 Aar siden, Zar Nicolai, der da var en ganske ung Kejser, indbød til en stor Fredskonference, som vakte megen Opsigt i de europæiske Lande den Gang. Denne Indbydelse fra den unge russiske Zar blev tilsyneladende modtaget med den største Velvillie i Berlin, i Wien, i London, i Paris og alle andre Steder. Konferencen kom ogsaa i Stand, og Kejser Wilhelm, Kejser Franz Josef, Zar Nicolai, og hvad nu alle de kronede Hoveder hed, sendte deres mest snilde Diplomater og Generaler og Admiraler til denne Konference, der blev afholdt i Holland. Danmark sendte ogsaa en delegeret ved denne Lejlighed, det var Oberst Schnack. Saa vidt jeg husker, var vedkommende Oberst Schnack saavel som den senere Krigsminister Madsen allerede paa dette Tidspunkt meget velsete og højt ansete Mænd hos Kanonfabrikant Krupp i Essen og hos andre Kanonfabrikanter. Det siger sig selv, at den Repræsentation, som samledes paa Zar Nicolais Foranledning for 30 Aar siden, selv om Zar Nicolai muligvis har haft den allerbedste Hensigt dermed, ikke kunde hidføre noget stort Resultat, fordi de Folk, der kom til Stede der, havde ganske andre Interesser end dette at afruste Verden. Man vedtog nogle smukke Resolutioner, hvori man udtalte sig med stor Sympati om Freden, men positive Bestemmelser om Nedrustning blev selvfølgelig ikke vedtaget. Nej, tværtimod, man gik omtrent den Vej, som det ærede Medlem Hr. Krag anviste for et Par Dage siden ovre i Ringkøbing, da han udtalte: Vi vil netop værne Freden ved en rimelig Rustning til Forhindring af Ufreden. Ja, det er det, Venstre nu vil, og det var det, man ogsaa vilde paa den store Afrustningskonference for 30 Aar siden. Da man var færdig med den, drog man hjem til Berlin, Wien, St. Petersburg, Paris, og saa rustede man af alle Livsens Kræfter med et Resultat, som vi alle sammen lærte at kende i 1914; da havde de anskaffet sig et Værn til at værne sig imod Ufreden, og hvordan det Værn blev brugt, det ved vi alle sammen kun alt for godt.

De Folk derimod, som vil møde til Konference denne Gang, vil være af en noget anden Kaliber end de, der mødte for 30 Aar siden. Nu har vi en socialdemokratisk Regering i England, vi har Socialdemokrater i Regeringen i Tyskland,